

79. Politianmeldelse 4: Advokatpålægget

Advokatpålægget og måden, det blev meddelt, er toppen af ondskab og kynisme. Hvorfor tvinge mig til at trodse en snestorm og rejse til København blot for at modtage en besked, der lige så godt kunne være sendt med posten? Advokatpålægget havde ét bestemt formål: At *forhindre* retssagen mod kollegerne i at blive behandlet.

Straffen for at kritisere dommerne (kapitel 66).

Få taler højt om det, men alle advokater ved det: Hvis man offentligt udtaler sig kritisk om dommerne, får det konsekvenser i fremtidige retssager. Herluf Cohn fik den kolde skulder efter sin kritik, og Jesper Berning afleverede sin bestalling i protest og for at kunne tale frit fra leveren til pressen (side 941).

Almindelige tv-seere kender til beskyttelsen af dommerne fra sportens verden. Utilfredse spillere og trænere skal vare deres mund efter en kamp, for det koster bøder eller endog karantæne at kritisere dommerne. Men i sportens verden er der en grund til det. Det er uhyre vanskeligt at være dommer under en kamp, hvor det går lynhurtigt, og beslutninger skal træffes på brøkdelen af et sekund. Selvfølgelig begås der fejl af og til, men det er ikke liv eller død. Hvis ikke dommerne bakkes op, bliver det umuligt at skaffe frivillige dommere til de mange sportsskampe, og i de store professionelle opgør tager man i stigende grad elektronikken til hjælp for at sikre, at kampene bliver afviklet så korrekt som muligt.

Siden min første domsforhandling i 1993 har det undret mig, at dommerne er overladt til sig selv. Der er ingen retsstenograf til at skrive vidneforklaringer ned, og der er ingen lydoptagelser fra domsforhandlingen, så dommerne (og parterne) bagefter kan lytte igennem, hvad der blev sagt og forklaret.

I retssager, hvor der står betydeligt mere på spil end i sportsskampe, gøres intet for at sikre korrekte afgørelser, og selvom retssagerne i princippet er offentlige, er det i praksis umuligt bagefter at bevise, hvad der blev sagt. Mine anmodninger om at få domsforhandlingerne lydoptaget er alle blevet afslået.

Dommerne har måneder til at overveje situationen, og alligevel begår de "fejl", som aldrig burde være begået. Hvis en dommer tages i at holde med det ene hold eller direkte eller indirekte får gevinst af udfaldet af en sportsskamp, ryger hans karriere som dommer øjeblikkeligt. Sådan er det ikke med de juridiske dommere. De kan lyve og manipulere uhindret til gavn for vennerne i netværket, for deres kolleger vil til enhver tid dække over dem.

Der er ingen undskyldning for Kristian Petersens, Stig Glent-Madsens og Jens Nørtveds løgn i kendelsen i reparationssagen (side 826), der fik mit bæger til at flyde over og anlægge retssagen mod Domstolsstyrelsen. De havde flere måneder til at læse de fremlagte dokumenter. Der er ingen formildende omstændigheder, der kan retfærdiggøre, at de (og de andre dommere) gav mig skylden for Niels Bo Jørgensens sjuskefejl og blæste på lovgivningen for at opfylde FDV's ønsker.

Stausbøll, retssagen mod Domstolsstyrelsen (kapitel 60)

Træt af løgnene, manipulationerne og krænkelserne anlagde jeg derfor sag mod de dommere, der støttede FDV's overfald og blokerede for en retlig undersøgelse af fortolkningen af regional konsumtion.

Det var mit mest gennemarbejdede projekt på det tidspunkt. Igennem næsten to år var advokaterne Per Christensen og Henrik Karl Nielsen sparringspartnere. De læste og kommenterede hver eneste påstand og hver eneste linje i stævningen, men dags dato er det ikke blevet læst af én eneste dommer, selvom jeg betalte 17.540 kr. i retsafgift. Burde det ikke være nok til, at stævningen i det mindste blev læst? Stausbølls reaktion var en automatisk rygmarvsreaktion. Kollegerne var udsat for kritik, og kritikken skulle undertrykkes for enhver pris.

For overtrædelse af straffelovens § 155 anmeldes byretsdommer Stausbøll for at misbruge bestemmelsen om advokatpålæg til at forhindre, at den anlagte sag mod hans kolleger blev behandlet.

1. Han pålagde mig at antage en advokat, uden at han forinden havde talt med mig eller læst stævningen. Han havde således intet grundlag for at vurdere mine evner til at gennemføre en retssag.
2. Han tilsidesatte byrettens vejledningspligt for byretsdommere og udviste ikke som byretsdommer den fornødne tilbageholdenhed med anvendelsen af bestemmelsen (side 693).
3. Han havde ikke læst mit annoncerede processkrift med sagsfremstilling og anbringender til hver enkelt af de 534 nedlagte påstande og havde således ikke det nødvendige grundlag for at kunne vurdere dem.

Anette Burkø, retssagen mod Domstolsstyrelsen

Byretsdommer Anette Burkø anmeldes også efter straffelovens § 155, fordi hun forhindrede sagen i at blive behandlet, selvom advokat Henrik Karl Nielsen havde afleveret det ønskede processkrift, hvori han vurderede påstandene (side 841).

Hun valgte positivt at underkende Højesterets vurdering af, at jeg er i stand til at føre en retssag (side 655). Hun havde ingen bemærkninger til min præstation som selvmøder, da hun som landsdommer dømte i den retssag, jeg havde anlagt mod Skatteministeriet (side 753). Hun fastholdt advokatpålægget vel vidende, at jeg var i stand til at føre en retssag, og at konsekvensen af advokatpålægget ville være, at retssagen ikke kunne gennemføres.

Det gøres gældende, at den straffbare virksomhed ikke er ophørt, da den består, så længe retssagen ikke er behandlet. Forældelse er derfor ikke indtrådt.

1. Hun fastholdt advokatpålægget, selvom jeg havde opfyldt Stausbølls krav, og selvom hun vidste, at sagen ikke kunne behandles med et advokatpålæg.
2. Hun var bevidst om mine problemer med at finde en advokat, der turde føre sagen, men undlod ikke desto mindre at beskikke en advokat til mig.
3. Hun vidste udmærket, at jeg var i stand til at føre en retssag selv.